

TEBRİKLER İSRAİL!

Üstün BOL, 16.06.2010

<https://ustunbol.blogspot.com/2010/06/blog-post.html>

Çok değil bir yıl önce domuz gribiyle yatıp, domuz gribiyle kalkıyorduk. Televizyon ekranları, gazete sayfaları, mahalle kadınları, kahvehane müdavimleri en değme doktora taş çıkartacak bilgiyle doluydular.

Dünya Sağlık Örgütü'ne göre yeryüzünün gördüğü en büyük mikrobik salgınla karşı karşıyaydık.

Önlem alınmazsa bütün dünyada milyonlarca insan ölebilirdi. Alınabilecek önlem ise dünyada sadece iki kardeş firmanın ürettiği ismi gereksiz bir aşıydı. Sağlık Bakanı Recep AKDAĞ da Dünya Sağlık Örgütü ile paralel düşüncededeydi. Gazetecilerle yaptığı bir görüşmede kameralar önünde bu salgın sonunda Türkiye'de 4000 kişinin ölmesini beklediklerini açıklamıştı. Salgının ve paniğin ilk günleriydi daha...

Milyonlarca doz aşı alındı, ilaç sanayinin efendileri ihya edildi. Risk gurupları aşılacaktı. Çocuklar, yaşlılar...

“Çocuklarımızı aşılarmayın” diyordu Sağlık ve Gıda Güvenliği Hareketi. “Bu da tıpkı öncekiler gibi kapitalist düzenin dümenlerinden biri.” Sağlık Bakanı dava açacağını söylüyordu, kamuoyunu yanlış bilgilendirenler hakkında.Çünkü aldığı materyalist tıp eğitimi Dünya Sağlık Örgütüne biat etmesini gerektiriyordu! Belki siyaseten doğruydu Sağlık Bakanı'nın yaptıkları, belki...

Çocuğumuza domuz gribi aşısı yaptırmadık. Bu hiç te kolay olmadı. Ailemizin doktorları, sağlık çalışanları da aşı yaptırmamızı tembihliyorlardı. Çünkü onlarda klasik tıp eğitimi almışlardı ve Dünya Sağlık Örgütü'nün insanlığın geleceği ile ilgili bir konuda yanlış yapmayacağını düşünüyorlardı.

Unuttukları bir şey vardı oysa. Dünya Sağlık Örgütü uluslararası bir şebekenin pazarlamacı taşeronuydu!

*

Alin Taşçıyan! Star gazetesinde sinema yazıları yazıyor.

15 Haziran günü yayımlanan yazısında kendince bir empati geliştirmeye çalışıyor. Diyor ki Taşçıyan: “Ben İsrail’in üç büyük kentini gezmiş, bu ülkenin kurucularının çektiği çileyi derinden hissetmiş, uygarlıklarını takdir eden, birkaç İsraili arkadaşı, birçok da tanıdığı olan biriyim. Hepsi de sinema yazarı ve/veya sinemacı. Onlardaki demokrasi inancı, gündelik yaşamlarına egemen olan teröre rağmen hayata bağlılık ve direnç, onca baskıya rağmen açık ve etkin muhalefet etmelerindeki cesaret beni hep etkilemiştir.

Öte yandan Gazze ve diğer bölgelerdeki Filistinlilerin her gün çektiği çilenin katlanılır bir şey olmadığını da biliyorum. Gerek Filistinli gerek İsraili gerekse dünyanın başka yerlerinden gelen yönetmenlerin çektiği belgesellerden biliyorum. Bu çileyi gözleriyle görmüş ve Filistinlilerle paylaşmış olanlar dahi iç politikaya yönelik son derece kaba ve saldırgan üsluplu tartışmalarda Mavi Marmara gemisinin misyonunu ve yolcularını savunmaktan esas meseleye dikkat çekecek fırsatı bulamıyorlar. İç kamplaşmalarımız bizi o denli merhamet ve dayanışmadan uzağa sürüklüyor ki birbirimize “laf çakmaktan” kendimizi bir Gazzelinin yerine koyacak empatiyi kuramıyoruz.”

Empatiye sonra geleceğiz. Ama önce yazının bu kısmında işlenen cinayetlere değinmeliyiz. Sanırsınız ki bu zavallı İsraililer devletlerini kurabilmek için büyük acılar çekmiş, çileyle yoğrulmuş, bedeller ödemiş Budist rahipler!

Üstelik demokrasi inançları, hayata bağlılıkları ve dirençleri, gündelik hayata egemen olan teröre karşı cesaretleri son derece etkileyici...

Hakkını yemeyelim, Taşçıyan hem bu paragrafta, hem de yazının diğer kısımlarında Filistinlilerin çektiği acıları da anladığından bahsediyor.

Aman ne saadet!

Ve niyeyse Filistinlilerin acıları mağaza vitrinlerinde asılı teşhir ürünlerine benziyor! Beğenilen, izlenen ama satın alınmayan! Silahlı bir çetenin dünyanın her yerinden akın akın Filistin topraklarını işgal ettiğini, Filistinlileri yerleşik topraklarından katliamla, vahşetle sürdüklerini unutuyor.

Dünya Hitler’in günahını çıkarsın diye milyonlarca insanın evlerinden topraklarından sürülmesini, öldürülmesini, işkenceye uğramasını “İsraililerin çektiği acılar” diye yorumluyor. "Alin Taşçıyan muhtemelen 1915 olaylarında etnik bağının bulunduğu insanların yaşadığı acılarla empati kuruyor." Ama yanlış yerden...

Empatinin birinci kuralının katille değil maktulle kurulması gerektiğini, empatinin zalimle değil, mazlumla yapılması gerektiğini atlıyor. Atlıyor diyorum çünkü diğer durum kasıt aramamı gerektiriyor ki şimdilik bundan imtina ediyorum.

Filistin'e yardım konvoyunun olaylı seyri sonrasında Türkiye basınında İsrail avukatlığı yapan çok yazı yayımlandı.

Bunca rezalet arasından, daha kötü, daha iğrenç örnekleri arasından neden Taşçıyan'ın yazısına ynelltik dikkatimizi de diğerlerini görmezden geldim. Çünkü Taşçıyan'ın bir vicdan taşıdığına inanmak istiyorum! Peki bu meselenin domuz gribiyle ilişkisi ne? Doktorlar ve Sağlık Bakanlığı nasıl uluslararası yetelere ve uluslararası şebekenin materyalist eğitim sistemine biat etmişse, Taşçıyan da farklı bir alanda aynı materyalist şebekenin tornasından geçmiş gibi duruyor!

İsrail'e yönelik en küçük eleştiriye bile tahammülü olmayan bu şebeke hemen "antisemit" gardını alarak karşı saldırıya geçiyor.

İslamcılar, dincilerde bu zokayı kolaylıkla yutan guruplar arasında, ama salgın asıl liberaller, solcular arasında yayılıyor.

İslamcılar'ın bir şekilde tedavisi mümkün ama liberallerin tedavisi neredeyse imknsız görünüyor.

Alin Taşçıyan bu yazıyı görünce muhtemelen beni anti-semit olmakla itham edecek. Bir de muhtemelen dinci-yobaz diyecek.

Desin.

Zihni iğfal edilmiş olmaktan yeğdir yobaz olmak!

Cyrano de Bergerac